

gjældende Embedsmand bleven behandlet meget haardt. (Stemmer: Nei, Nei!). Jeg har den Overbevisning, at han ikke er bleven behandlet anderledes end, hvad der maa siges at være strengt retfærdigt; men jeg kan forsikre de Herrer om, at Enhver, der havde været i den daværende Justitsministers Sted, vilde upaatvivlelig have haft samme Følelse som jeg, nemlig at det vel var en Forpligtelse, der paahvilede ham at gjøre Fyldest, men som det maatte være tungt for Enhver i Virkeligheden at gjøre Fyldest. Man kan være overbevist om, at det at blive afflediget mod sin Villie er noget overordentlig Haardt og Uvorsligt. Man er tilbøielig til maasse væsentlig at se Sagen fra et rent pekuniært Synspunkt. Man vil maasse mene, at den Paagjældende, der dog faar en Pension, og det forsaavidt en ret anstændig Pension, egentlig kan være vel fornøjet. Dertil vil jeg imidlertid for det Første erindre om, at den Pension, som den paagjældende affledigede Embedsmand har faaet, udgjør kun omtrent Halvdelen af, hvad hans Embedsindtægt var, altsaa en Formindskelse til det Halve, der jo ganske vist maa være meget føleligt; men dette anser jeg for at være aldeles Underordnet og Forsvindende i Sammenligning med den Betydning, som Affleden har og maa have for den Paagjældende. Den paagjældende Embedsmand var en Mand i sin bedste Alder, nogle og fyrgetype har gammel. Han har ved denne Affledigelse ikke blot maattet se sig redden ud af en Stilling, som han havde Interesse, ja en meget levende Interesse for; men han maa endvidere i Virkeligheden anse sin Karriere for brudt; og jeg vil tilføie, at den paagjældende Embedsmand har i den Affledigelse, der blev ham til Del, set for sig en Udmygelse. Jeg kan forsikre de Herrer om, at, dersom de kjendte saa meget, som jeg har kjendt til de personlige Forhold, vilde Enhver især af dem have taget i Betænkning at drage denne Sag frem, idet de maatte vide med dem selv, at der her er Tale om en Mand, som siden den paagjældende Affled i mange Maader har sølt sig sønderkrust og lammet, ja i højeste Grad ulykkelig. Det forekommer mig, at, naar der er bleven taget det Hensyn til den Stemning, som ikke uden Grund var bragt tilstede mod den Paagjældende i hans Jurisdiktion, at han fjernes og fjernes, vel at mærke, ikke derved, at han forflyttes til et andet Sted eller at der paa anden Maade gives ham Arbejde og Indtægt, men paa den anden Maade, at han fjernes ved Affled mod sin Villie — en Affled, som altid indeholder noget vist Nebværdigende, for ikke at bruge et stærkere Udtryk for den Paagjældende — saa maatte han have sølt sin Stemning mod den Paagjældende tilstrækkelig tilfredsstillt. Trods den Stemning, som der nu synes at være tilstede mod ham, saa føler jeg mig — for at gjentage det — overbevist om, at, hvis de Herrer kjendte

de personlige Forhold tilstrækkelig, vilde de ikke have draget denne Sag frem. — Hvad selve Sagen angaar, da skal jeg for det Første gjentage en Bemærkning, som er gjort af den høitærede Finantsminister, den nemlig, at der i ethvert Tilfælde ikke kan være mindste Tvivl om, at den paagjældende Mand er berettiget til at oppebære den Pension, som han havde fra sit tidligere Embede, forinden han blev ansat i det paagjældende Herredsfogedembede, en Pension, der var omtrent Halvdelen af den Pension, som nu er tillagt ham. Derom kan der ikke være Skygge af Tvivl efter den paagjældende Bestemmelse i Pensionsloven af 24de Februar 1858 for Embedsmændene under Monarkiet; han havde nemlig tidligere været Auditor. Dette Moment har iøvrigt ogsaa en anden Betydning, idet det i sin Tid har haft nogen Indflydelse paa, hvorledes man i det Hele taget har anset det for rigtigt at stille sig med Hensyn til Spørgsmaalet om den Paagjældendes Affledigelse og Willkaarene derfor. Den anden Bemærkning, som jeg vil tillade mig at gjøre, er den, at jeg hvad Spørgsmaalets praktiske Betydning angaar, ganske maa henholde mig til min ærede Sidemand (Nimesiad). Den paagjældende Embedsmand saavel som Administrationen og navnlig jeg kan med den fuldstændigste No imøde den praktiske Virkning af Vedtagelsen af det Endringsforslag, som Flertallet har stillet. Jeg nævner ingen Tvivl om, at Resultatet deraf vil blive en Proces, men det staar for mig ganske klart, hvad Udfaldet af denne Proces vil blive. Jeg ønsker imidlertid at sige nogle Ord om det, som synes at have været den almindelige Opfattelse i Udvalget, ikke blot hos Udvalgets Flertal, men ogsaa hos dets Mindretal, nemlig at det havde været rigtigere, at Affledigelsen var sket i Henhold til Pensionslovens § 6 i Stedet for i Henhold til dens § 1. Jeg skal aldeles ikke lægge Skjul paa, at jeg selv personlig, hvad dette Spørgsmaal angaar, har været i Tvivl i sin Tid. Jeg har selv haft den Følelse, at den, der i alt Fald ikke grandstfer Lovens Ord og tidligere Afgjørelser af Domstolene meget nøie, kunde finde det besynderligt, at den Paagjældende, naar han blev afflediget mod sin Villie paa Grund af et Forhold, som maa antages for at være utilbørligt, ikke afflediges i Henhold til § 6 i Stedet for i Henhold til § 1. Jeg forstaar altsaa meget godt, at denne Tvivl kan være kommet frem i Udvalget. Mine Overvejelser have ikke destomindre til Slutningen ført til det Resultat, at det dog var det Rigtigste, at Affledigelsen foregik efter § 1 og ikke efter § 6. Denne min Opfattelse er begrundet derpaa, at der i Pensionsloven er en Uoverensstemmelse mellem §§ 1 og 6. § 1 siger ganske vist, at Betingelsen for, at den affledigede Embedsmand er berettiget til Pension efter Finantsloven, er, at han afflediges paa Grund af Alder, Svagelighed eller anden ham utilregnelig Grund, og deraf kunde ganske vist synes at følge,